

Wõta ja loe!

№ 10. — 2. aastakäik.

Pilt ja kunstnik.

Kunstnik Harry J. oli waremini olnud suur lõbuarmastaja. Sa- geli külastas ta restoraane ja teisi mülkaid. Minus rahuallik oli tal wiin. Ent sääl tuli aga äkki pööre ta ellu. Imelikelt sündis see, nagu ta ise jutustab — „Armastasin warem rohkesti ebamoraalseid nau- dinguid, leidfin waid jäätt endale huvitüllust. Ja nüüd äkki, — mil- line ime, sai see elu minu meelest niuwõrd rõwedaks, et jellest kiiresti loobusin. Äsi sündis järgmiselt.

Oli udune sügishommit. Töötafin omas ateljees. Sääl äkki kopu- tadi uksele. „Sisse“ wastasin. Külastaja oli keegi wanaldane härra. Kiiresti jutustas ta oma tarwiduse, ulatades mulle pildifese, mis kujutas kedagi joomarit barbaarse wälimusega. „Balun,“ ütles ta, „kas wõit- site maalida selle pildi suurendatult riidele“. Wastasin kaunis üllatamult, „Jah“. Wastuse saades küsis ta weel: „Kas saaks joonistusele alla kir- jutada järgmise sõjuga tekst: „Ara saa fina niifugufeks!“ „Omapärane foow“ mõtlefin, kuid wastasin siis, „jah — küll saab“. Weel mõnda foowi mulle jättes lahkus ta.

Olin alul, pääle omapärase wõõra lahkmise, kaunis imestanud, mõtiskledes tollele imelikule tekstile. Siimene pilt minu elus niifugune, ehkki oma töötamisaja kestel olin walmistanud hull igafuguseid pilte. Märkifin meelespidamifeks teksti paberile. Ojustafin küsida jellest här- ratt, mis tähendab see pilt, ja mis ta sellega teeb.

Mainitud tähtajal saabuski minu tähelpanu kõitnud külastaja pildi järele. „On ta walmis?“ küsis wanakene häätähtlikult muigades. „Walmis,“ wastasin ja ulatafin talle pildi. Sügaw rahuldusilme li- bises üle wanakese näo. „Hästi õnnestunud,“ sõnas ta. Minu uudis- himu tõusis käesolewal hetkel haripunktilise, nii et wastu oma tahtmist küsifin: „Aga, härra, kus tarwitata seda?“

Ta waatas mulle sümpaatfjelt otja, ning algas siis: „Ah tolle pildi?“ Kummardades paneb ta joonistuse lauale, ning jätkab siis: „See on minu poeg, — nii on fellel pildil kaunis pikk ja traqöödililine lugu. Ta on roimar ja istub finni kufagil Berliini karistufmänglas. Too üleswõte, mille järgi teie pildi walmistafite, on wõetud pääle tabamist kufagil mülkas, reporterite poolt ja nii mitmesse ajalehte paigutatud, kust minagi selle wälja lõkafin. Teda ootab nüüd eluaegne sunnitöö.

Wanake waitib hetkeks. Näen, kuidas ta näole ilmuvad walulifed jooned. Siis jatkab ta nõrgalt: „Ta oli hää ifeloomuga noormees. Lõpetas juba õige noorelt kefkooli cum laude'ga. Siis astus ta kuhugi kantseileisse tööle. Ent sääl aga sattus ta õnnetule teele. Ta leidis, et maailm nüüd alles tema eest lahti oli, ning selle roofilifese meelitu-

sele allus ta. Ja peagi oli ta ebawooruste ori. Bärast leidis ta nagu ise kord öelnud, et elulised lõbud ta sügawale patuporri olid wiinud. Wiimaks jõitis ta Sakjamaale, mõeldes, eht paraneb jäl mõõra rahwa hulgas. See oli aasta-kolme eest. Laikumise päerast saadit ei ole ta pääle ühe kirja saatmise enam kodustele teatanud endast, ja kadus pea-aegu jäljetult. Nüüd lugemin lehest, et ta jäl teostanud õudse roima. Jmestan selle üle, sest ta oli noormees, kes koguni kartis werd — ent nüüd — kui hirmus, ta on inimese tapnud!

Wanafene waitib uuesti hetketa. Mina mõtan lauvalt pildi ning filmitfen seda uuesti. Seda waadeldes asub minugi hinge melankoolsus, jüda tunneb mingit raskust sellele mõeldes, „see on roimar!“ „Kui õudne,“ jostitaks mulle kui keegi kõrwa, „ta oli kord sama kena noormees, kui sina, ent nüüd on ta . . . ?“ . . .

„Metan selle pildi nüüd teiste maalide hulka seinale,“ ütleb wanafene, et oleks näha minu enesele, ja minu teistelegi lastele, mis mõib jaada inimesest, kes end maailmaga ühes wedada lasseb. Seda on teinud maailm,“ rõhutas wanafene. Kõneluse lõpposas näis ta üpris õnnetu. Bafin pildi, ja ulatan talle kätte. — Ta tänab südamlifult, surub mul kätt, ning lahkub siis . . . Meie wahela on jäänud mingisugune soe side — sõprus. Tunnen wanafesega kaasa.

Mööbus päiwi. Olid ununenud mitmesugused muud tegemused, mitte aga eelmainitud pilt. Weel paar korda külastasin restorwane, siis aga ilmus mõtteilma barbaarne pilt kirjaga, „Ara saa sina niisuguseks, — kui see õnnetu noormees!“ Ja see hääl sundis loobuma wiinast ja kõigist lõbustustest. Nii elasin läbi pöörde, just wiimastel tundidel, sest mõni aeg hiljem oleks minuski saanud parandamatu kireda ori.“ Oigu see ka sinule hoiatuseta. Hoidu järelandmast patule, sest iga waitene patt kutsub peagi suure kaasa ja wiib wastu hukatusetele, tihti juba siin elus.

U. Moor.

Adwokadi tabaw märkus.

Moor, 18. aastane prantslane mõisteti surma kohtu poolt. Ta oli ühe naise surmanud, et talt rööwida 2 franki. Mainitud noormehe kaitseja adwokat ütles sel puhul järgmised südamesse tungiwad sõnad:

„Minu härrad kohtunikud, minu ülesanne on ferge. Süüdlane on oma süü üles tunnistanud, seepärast on mõimatu teda kaitsta. Seegi-pärast tahaksin ma mõningad sõnad öelda. Ma näen oma ees Kristilöödu pilti. See on siin saalis, kus teie süüdlaste üle kohut mõistate. Mikspärast aga ei kõnelda Kristilööduft koolides, kuhu teie oma lapsed saadate? Mikspärast seatakse teda ainult kurjategijatele filme ette seal kohas, kus seabus teda tabab? Kui minu kaitsealuse tähelepanu oleks juhitud Kristilöödule, kui ta weel koolipingil istus, siis ei näeks me teda mitte täna siin roimaripingil.

Üks tõsine manifesjõna wanemaile ja õpetajaile, kes mõtlewad lapsi õieti ilma Jeesuseta kaswatada ja julgustus kõigile, kes neile waitsetele näitawad laste sõpra ja püüawad teda nende südamesse wiia.

Tuulde löödud päästmine.

Pimesoolika põletikus on mitmed furnud lõikuslauale seepärast, et liiga hilja otsisid arstiabi. Paljud sarnased on furnud tiiskusle, kes nüüd veel wast oleksid elawate hulgas, kui nad poleks wiivitanud abi otsimisega. Suured hulgab on täna hukatuses seepärast, et nad liiga kaua wiivitasid otsimast Jumalat. Sellele, kes on kaotanud terwise, ei mingifugused ohwrid tundu liig suurtena, kui waid mõiks terwise tagasi saada. Seesugune loobub kodust, koolist, armsamast, ja ametist, oleks walmis kõik nõutawa ohwerdama, et saada jälle terwise puna põskile.

Do, kui inimesed waid tahaksid otsida Jumalat sama suure igatusesega, nagu nad otsiwad ihulikku terwist, siis ei leiduks täna ühtegi patust maailmas.

Dr. Sunday.

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajäried.

Charles M. Sheldon.

9

Esmaspäew, esimene päew.

Kui härra Hardy oma wiimaste seitsme päewa esimesel hommitul üles ärkas ja tahtis halata oma päewatööd, nagu harilikult, tuli tal järsku meele nähtud uni ja ta hakkas kaaluma, mida peats esimeles järjekorras ette wõtma.

Hommitujööst oli tal harilikult wainne ja lühike. Lapsed tulid enamasti ifka ühikult alla hommitueinele ja see oli harulduseks, kui kogu perekond sel puhul oli koos. Seeford aga wotas härra Hardy, tuni kõik olid ilmunud, ja pidas siis sõõgi ajal perekondliku nõupidamise.

Proua oli veel ilmselt väga erutatud ja ahastatud, kuid siiski oli tagasi tulnud ta põskile kord kaduma läinud ilu — tagajärg sellest, et ta mees taas nii armastus-küllajaks ja armjaks oli muutunud.

See imeliku muudatuse mõju lastele oli mitmeisugune. Georg oli meeleolust ära ja waitis. William watas mõtteis ja imestunud wälja. Alice, kes omas oma arwamisi ja iseloomu kindluse, suudles isa ja teadis ilmselt, et ta oleks nüüd nende kõikide suhtes on muutunud. Klaara seisis veel hirmu mõju all, nagu oleks surm juba majja tulemas, puhtes tihsti pisarais nutma ja wäljus lõpuks wast. Betty istus, nagu ifka isa kõrwal ja oli kõige omapärasem kõigeist, kes watas väga lapselikult oluforrale, nii et isand Hardy isegi paar korda naerma pidi, kui wiimane oma arwamist awaldas.

Härra Hardy ise oli ta rahulik, kuid kahwatu. Silmnähtawalt oli tas müdüdunud õhtu mõju veel süwenenud, kuid ükski inimene ei wõinud öelba, et ta on waimust jagan, mida ta ta abitaaja pidi endale tunnistama, et mehe otsused kunagi selgemad ja ta kõne ialgi nii rahulik pole olnud. Ta oli tahtejõuline mees ja ostas oma himuist ja tahtmisest walitjeda. Nii waba närwitusest, nii täis jõudu ja tundelikust polnud ta aga kunagi olnud. Kuid üks mõte, mis teda kõigis wallutas oli aja lühibus.

„Kõitwõimas Jumal!“ nii palus ta „näita mulle, kuidas ma need seitse päewa wõimalikult targalt ja hästi, wõiksid ära kasutada.“

„Robert, mis sa täna teed?“ küsis proua Hardy.

„Selle üle ma äsja just mõtlesin, mu süda, ja ma arwan, et me kõigepealt Jhsandale peame mõtlema. Meie ei ole maitšnud juba kaua aega mingit perekonna hommituõnnistust. Kui me kõigepealt ühijest teda palume, annab ta mulle, mõtlen ma, tarkust mõista, mida tegema pean.“

„Ma mõtlen, isa peab armsamini kogu aeg meie juure koju jääma,“ ütles Betty.

„Robert“, ütles proua Hardy, kes-olukorra fogu tähendusist mitte palju paremini ei taibanud, kui Betty, „kas sa ei tahaks mitte oma tohtra ära anda? Kuidas võid ja veel oma tegemust jättata? On sul vajalikku jõudu ja kannatlikkust“ jarnase mõju all seisies?“

„Selle üle olen ma juba järel mõelnud. Teadagi, ma unun, et ma rahulikult edasi töötama pean. Mis saats võidetaid minu äraastumisega?“ (Färgneb.)

Waimulik Kodumaa laulik jaadawal nute ilusate lauludega I ja II a. koos 40 f. **Koodid neljale häälele** sama lauliku jaoks 50 f. anne I ja II anne koos I kroou, Suuremal arwul %/o. Tellida aadressil P. Sint, Päätese 5—7 Tallinn.

„**Wõta ja loe!**“ on sobiw laululehtedena tarwitada koosolekuil ja suwistel wäljajõitudel. Hind 10 tükki 15 f. 100 tk. — 1. kr. 25 f.

„**Wõrgu**“ Dr. Torrey põnew selgitus ta olemasolemisest ja milline ta on. Hind 15 f. Tellida toimetajalt.

Toimetaja suwepuhkuse ning wälismaa reisi tõttu jaawad nüüd № 10—13 korraga kätte jaadetud. Suwel võib tellimisi saata ka Piibli depoonsje Katakstaewu 4 Tallinna. Wõlgnewaid kirjardus- ja lehearweid palun õiendada enne mai kuu lõppu.

Koosoleku laulud.

Wiisil: Ma kummardan sind. 445.

Dh tõsta filmad taewa poole, Sa mitmest murest murtud hing, :; Ja looda Päästja armu peale, Ta pole unustanud sind. :;

See Jumal, kes maailma loonud Ja toidab linnud taewa all, :; Kes ju eest ristil külles poonud, Küll annab, mis on waja sull. :;

„Mõtke oma Looja peale oma nooremehe põlmes.“ Rog. 12, 1.

Hing rutta eluteele Nüüd noore iluga Ja ehteks enesele Tõepärlid osta sa. Siis jeda taewawara Pea südames ja käes, Et ilm ei riiu ära Ta kawaluse wäes.

Dh rutta, kui veel päike Sull paistab selgeste, Ja tema kuldne läige Sind kutsub rõõmusse. Dh nõua ühte taga Ja laje jääda muu; Mis aitwad üksford aga Lust, wara, tärnid, au?

Wiisil: Nüüd on see päew ju lõppenud. P. 18.

Küll elutee on waewane, Ja wäraw kitsas ka, Seal fiiski maad weel sinule, Kes iial oled sa. :;

Seal taewas on weel ruumi küll, Kus pühad elawad, Weel armust lahti seiswad sull, Need pärli wärawad. :;

Sul maad on Jeesu südames Ja Paradiisis ka, Nii räägib armuõpetus, Dh kiida Jeesust sa! :;

Toimetaja Peeter Sint. „Wõta ja loe“ hind 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Jmud 2 X kuus. Matkab aastas 50 f., 1/2 a. 25 f. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi ja taastõdd saata toimetaja aadressil — P. Sint Päätese 5—7, Tallinn. Tellida võib ka Briti ja Wälism. Piibliühtlisk, Katakstaewu 4, Tallinn; sealsamas saada ka igaluguseid piibleid ja piibliosi.

R.-U. „Külwaja“ trükk, Keilas 1933.